

*Ki nem mondott
szavaink*

*fine
selection*

M A R C L E V Y

MARC LEVY

*Ki nem mondott
szavaink*

M A R C L E V Y

*Ki nem mondott
szavaink*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

A mű eredeti címe:
Toutes ces choses qu'on ne s'est pas dites
© 2008 Editions Robert Laffont/Susanna Lea Associates
Írta: Marc Levy
www.marclevy.info

Fordította: Burján Monika

Borító: © B. Burkhardt/Corbis és J. Clark/Getty Images

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Kultúra 2000

www.kulturpont.hu

ISSN 978 963 245 371 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784.
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*„Csak kétféleképpen élheted az életed.
Vagy abban hiszel, hogy a világon semmi sem varázslat.
Vagy pedig abban, hogy a világon minden varázslat.”*

ALBERT EINSTEIN

Pauline-nak
és
Louis-nak

1.

– Nos, HOGY TETSZIK?

– Fordulj meg, hadd nézzelek!

– Stanley, már fél órája vizsgálatsz, nem bírok tovább itt állodgálni ezen a pódiumon.

– Rövidebbre venném: vétek lenne ilyen lábakat eltakarni!

– Stanley!

– A véleményemet akarod, drágám, igen vagy nem? Fordulj meg még egyszer, hadd lássalak szemből is. Hát igen, úgy van, ahogy gondoltam: a dekoltázs és a hátkivágás között semmi különbség. Így legalább, ha leeszed, nyugodtan megfordíthatod: eleje vagy hátulja... egyre megy!

– Stanley!

– Rosszul vagyok a gondolattól, hogy kiárusításon akarsz menasszonyi ruhát venni! Akkor már miért nem rögtön az interneten? A véleményemet kérted – megkaptad.

– Már megbocsáss, de ennyire futja az infografikusi fizetésemből!

– A rajzolói fizetésedből, hercegnőm! Istenem, mennyire utálok ezeket a XXI. századi szavakat!

– Számítógéppel dolgozom, Stanley, nem színes ceruzákkal.

Ki nem mondott szavaink

– A legjobb barátnőm csodálatos figurákat teremt és kelt életre. Vagyis számítógép ide vagy oda: te rajzoló vagy, nem infografikus. Muszáj neked mindenben vitatkoznod?

– Szóval rövidebbre vesszük, vagy így hagyjuk?

– Igen, öt centivel rövidebbre. Aztán még át kell alakítani a vállánál, és be kell venni derékban.

– Rendben, megértettem: ki nem állhatod ezt a ruhát.

– Ezt nem mondtam!

– De gondoltad.

– Engedd, hogy beszálljak a költségekbe, és tűzzünk el innen Anna Maierhez! Könyörgöm, most az egyszer hallgass rám!

– Hogy tízezer dolláros ruhában parádézzak? Te teljesen meghibbantál! Ezt te sem engedheted meg magadnak, és egyébként is: ez csak egy esküvő, Stanley.

– A te esküvőd!

– Tudom – sóhajtotta Julia.

– A vagyonából apád simán...

– Amikor utoljára láttam apámat, a zebrán álltam a pirosnál, és ő éppen az Ötödik sugárúton hajtott végig... ennek fél éve. Zárjuk le ezt a beszélgetést!

Julia vállat vont, és lelépett az emelvényről. Stanley a kezénél fogva visszahúzta és magához ölelte.

– Rajtad a világ összes ruhája remekül állna, drágám! Egyszerűen csak azt szeretném, ha tökéleteset választanál. Miért nem kéred meg leendő férjedet, hogy vegye meg neked?

– Azért, mert Adam szülei fizetik az egész ceremóniát, és valahogy jobban érezném magam, ha nem kellene feltétlenül a tudomásukra hozni, hogy a fiuk egy Hamupipókékat vesz nőül.

Ki nem mondott szavaink

Stanley könnyű léptekkel keresztülvágott az üzleten, és a kirakat mellett álló ruhatartó állványhoz ment. A pénztárpultra könyöklő eladók és -hölgyek annyira belemerültek a társalgásba, hogy rá sem hederítettek. Leakasztott egy fehér szaténból készült testhezálló ruhát, és már vitte is Juliának.

– Ezt próbáld fel, és egy hangot se halljak!

– De Stanley, ez 36-os, ebbe nem férek bele!

– Mit mondtam az előbb?!

Julia az égnek emelte a szemét, de elindult a próbafülke felé, ami-re Stanley rábökött az ujjával.

– Harminchatos, Stanley – méltatlankodott menet közben.

Néhány perccel később ugyanolyan hirtelen rántotta szét a függönyt, ahogy behúzta.

– No, végre valami, ami kezd Julia menyasszonyi ruhájára hasonlítani! – kiáltott fel Stanley. – Gyorsan menj föl a pódiumra!

– Netalántán van nálad csörlő, hogy felemelj? Mert ha csak behajlítom a térdem...

– Káprázatosan áll!

– Aha, és ha bekapok egy minyont, szétreccsennek a varrások.

– Az esküvője napján az ember nem tömi magát! Egy hajszálnyit ki kell engedni mellben, és olyan leszel benne, mint egy királynő! Mit gondolsz, van valahol egy eladó ebben a boltban? Ez mégiscsak hihetetlen!

– Nekem kellene idegesnek lennem, nem neked!

– Nem ideges vagyok, hanem meg vagyok rettenve, hogy négy nappal a szertartás előtt én kell hogy elvonszoljalak menyasszonyi ruhát venni!

Ki nem mondott szavaink

– Egyfolytában dolgoztam az utóbbi napokban! De Adamnek egy szót se erről: legalább már egy hónapja megesküdtem neki, hogy mindent beszereztem.

Stanley az egyik fotel karfájáról felkapott egy gombostűkkel teli tűpárnát, és Julia lába elé térdelt.

– A férjed fel sem fogja, mekkora szerencséje van: egyszerűen gyönyörű vagy!

– Ne szurkáld már folyton Adamet! Tulajdonképpen mi bajod vele?

– Az apádra hasonlít...

– Hülyeségeket beszélsz. Adam cseppet sem hasonlít rá, egyébként is utálja.

– Adam utálja az apádat? No, ez viszont egy jó pont.

– Nem, az apám utálja Adamet.

– Apád mindig is utált mindenkit, aki csak a közeledbe került. Ha lett volna kutyád, megharapta volna.

– Ebben van valami: ha lett volna kutyám, alighanem tényleg megharapta volna apámat – mondta nevetve Julia.

– Apád harapta volna meg a kutyát!

Stanley felállt, és néhány lépést hátrált, hogy megszemlélje a művét. Megcsóválta a fejét, és nagyot sóhajtott.

– Mi az már megint? – kérdezte Julia.

– Tökéletes, nem, inkább te vagy tökéletes. Még megigazítom az övrészét, és utána vihetsz végre ebédelni.

– Ahová csak akarod, Stanley drágám!

– Ebben a napsütésben az első terasz tökéletesen megteszi: feltéve, ha árnyékos, és ha abbahagyod végre a ficánkolást, hogy végezhessenek... ezzel a majdnem tökéletes ruhával.

Ki nem mondott szavaink

– Miért csak majdnem?

– Mert árleszállításon veszed, kedvesem!

Egy eladónő ment el mellettük, és megkérdezte, segíthet-e valamilyen. Stanley egy intéssel elküldte.

– Mit gondolsz, eljön?

– Kicsoda? – kérdezte Julia.

– Hát az apád, te lüke!

– Ne beszélj róla többet! Mondtam már, hogy hónapok óta nem is hallottam felőle.

– Ez még nem jelenti azt, hogy...

– Nem fog eljönni!

– És te adtál neki hírt magadról?

– Már rég letettem róla, hogy apám személyi titkárának meséljek az életemről, mivelhogy apuci elutazott vagy értekezleten van, és nem ér rá a lányával foglalkozni.

– De azért meghívót küldtél neki, ugye?

– Befejeznéd végre?

– Máris! Olyanok vagytok, mint egy öreg házaspár. Apád féltékeny. Minden apa féltékeny! Majd elmúlik.

– Most először fordul elő, hogy a védelmére kelsz. És ha öreg pár vagyunk, akkor már évekkal ezelőtt elváltunk.

Az „I Will Survive” dallama csendült fel Julia táskájából. Stanley kérdő pillantást vetett barátnőjére:

– Odaadjam a telefonodat?

– Biztosan Adam az, vagy a stúdióból hívnak...

– Ne moccanj, mert tönkreteszed az egész eddigi munkámat! Hozom.

Ki nem mondott szavaink

Stanley beletúrt barátnője szatyrába, előhúzta a telefont, és odanyújtotta neki. Ebben a pillanatban azonban Gloria Gaynor elhallgatott.

– Késő! – suttogta Julia, a kijelzőn megjelenő számot nézve.

– Nos, Adam volt vagy a melóhely?

– Egyik sem – felelte Julia morcos arccal.

Stanley felvonta a szemöldökét.

– Barkochbázunk, vagy mi?

– Apám irodája volt.

– Hívd vissza!

– Eszem ágában sincs! Hívjon ő, ha akar.

– Ezt tette, nem?

– Ezt tette a titkára, az ő száma volt.

– Ne gyerekeskedj már: azóta várod ezt a hívást, amióta feladtad a meghívót. Az esküvő előtt négy nappal nem árt takarékra állítani a stresszt. Vagy szeretnél egy gigantikus herpeszt az ajkadra, esetleg egy rémisztő pattanást a nyakadra? Tehát most rögtön hívd vissza!

– Azért, hogy Wallace elmondja, apám rettentően sajnálja, de épp külföldre készül, és sajnos nem lehet már lemondani a hónapokkal korábban betervezett utat? Vagy, hogy sajnálatos módon aznap egy rendkívül fontos és halaszthatatlan ügyet kell elintéznie... vagy mit tudom én milyen más kifogást kelljen végighallgatnom?

– Vagy, hogy nagy örömmel vesz részt a lánya esküvőjén, és a régi nézeteltérések ellenére szeretne biztos lenni benne, hogy főasztalnál kap helyet!

– Törődik is apám a főasztallal! Ha eljönne, legszívesebben a ruhatár közelében ülne le, feltéve, ha a ruhatárosnő fiatal és csinos.

Ki nem mondott szavaink

– Fejezd be a gyűlölködést, és hívd fel, Julia! Bár végül is azt csinálsz, amit akarsz, legfeljebb az esküvő alatt majd végig azt leszed, jön-e, ahelyett, hogy most megragadnád az alkalmat.

– És így legalább elfelejtem, hogy hozzá sem nyúlhatok a minyonokhoz, különben szétreped rajtam az általad választott ruha!

– Ez talált, drágám! – sziszegte Stanley, és elindult az ajtó felé.

– Majd ebédelünk máskor. Amikor nem leszel ilyen harapós kedvedben.

Julia majdnem megbotlott, ahogy lelépett a pódiumról. Stanley után szaladt, a vállánál fogva elkapta, s ezúttal ő zárta a karjába.

– Ne haragudj, Stanley, kicsúszott a számon, nagyon sajnálom.

– Mit sajnálsz? Amit apádról, vagy amit az általam rosszul választott passzentes ruháról mondtál? Felhívom rá a figyelmedet, hogy sem a pódiumról való frenetikus lelépésed hatására, sem pedig eme siralmas helyen való száguldozásod következtében nem bomlott ki rajta egyetlen varrás sem!

Stanley Juliára nézett, a zsebéből előhúzott egy selyem zsebkenődöt, és megtörölgette barátnője könnyes szemét.

– Tényleg egy nagydarab dilinós karján akarsz bevonulni a templomba, esetleg utolsó komisz húzásként megpróbálsz elhíttetni a násznéppel, hogy én vagyok az a szemét apád?

– Erről ne is álmodj, nincs elég ráncod ahhoz, hogy hitelesen alakítsd ezt a szerepet.

– Neked bókoltam, te számár, téged akartalak fiatalítani.

– Stanley, azt akarom, hogy te vezess oda a férjemhez! Ki más tehetné, ha nem te?

Stanley elmosolyodott, és Julia mobiljára mutatva gyengéden azt mondta:

Ki nem mondott szavaink

– Hívd fel apádat! Én meg addig beszélek azzal az idióta eladó-nővel, akinek szemlátomást fogalma sincs, hogy néz ki egy vevő, elmondom neki a teendőket, hogy holnaputánra elkészüljön a ruhád, s utána megyünk végre ebédelni. Igyekezz, Julia, majd éhen veszek!

Stanley sarkon fordult, és a pénztárhoz ment. Útközben visszapillantott a barátnőjére, látta, hogy pár pillanatig még tétovázik, de végül mégiscsak telefonál. Kihasználta az alkalmat, diszkréten elővette a csekkfüzetét, kifizette a ruhát és a méretre igazítás költségeit, és némi borralalót is adott, hogy két nap alatt kész legyen minden. A blokkot zsebre vágta és Julia felé fordult, aki éppen akkor nyomta le a telefont.

– Nos? – kérdezte türelmetlenül. – Eljön?

Julia megrázta a fejét.

– Ezúttal milyen ürügyet hozott fel, hogy kimentse magát?

Julia mély levegőt vett és Stanley-re nézett.

– Meghalt!

A két barát egy pillanatig némán meredt egymásra.

– Meg kell hagyni... ez egyszer kifogástalan mentséget talált – suttogetta Stanley.

– Te tiszta hülye vagy.

– Össze vagyok zavarodva, nem ezt akartam mondani, nem is értem, mi jött rám. Szomorú vagyok miattad, drágám.

– Az égvilágon semmit nem érzek, Stanley, a legcsekélyebb fájdalom sem szorítja össze a mellkasomat, egy fia könny nem gyűlik a szemembe.

– Majd fog, ne aggódj! Még fel sem fogtad a dolgot.

– Dehogynem, tökéletesen.

Ki nem mondott szavaink

– Nem hívod fel Adamet?

– Nem, még nem, majd később.

Stanley nyugtalan pillantást vetett barátnőjére.

– Nem akarod megmondani a leendő férjednek, hogy meghalt az apád?

– Tegnap este halt meg Párizsban, repülőgéppel hozzák haza. A temetés négy nap múlva lesz – tette hozzá Julia alig hallhatóan.

Stanley az ujjain számolt.

– Most szombaton? – kérdezte kikerekedett szemmel.

– Az esküvőm délutánján... – motyogta Julia.

Stanley azonnal a pénztárhoz ment, visszakérte a csekkjét, és kivonszolta Juliát az utcára.

– Én hívlak meg ebédre!

New York aranyló júniusi napsütésben fürdött. A két barát átvágott a Kilencedik sugárúton, és elindult a Pastis nevű francia söröző felé, amely valóságos műintézménynek számított ebben a rohamléptekkel változó negyedben. A legutóbbi években a Meat Packing District régi raktárai a luxusmárkák cégereinek és a legkeresettebb divatkreátoroknak adták át helyüket. Káprázatos hotelek és üzletek nőttek ki a földből, mintegy varázsütésre. A régi magasvasutat zöld folyammá alakították, egészen a Tizedik utcáig. Itt egy felújított régi gyárépület földszintjére biopiac települt, az emeleteket pedig producercégek és reklámügynökségek foglalták el, az ötödiken volt Julia irodája is. Amott, a Hudson folyó parkosított partja kínált lehetőséget hosszú sétára bicikliseknek, kocogóknak és azoknak, akik

szenvedélyesen rajongtak Woody Allen manhattani padjaiért. Csü-törtök estétől kezdve a városrész csak úgy nyüzsgött a szomszédos New Jersey-ből átlátogatóktól, akik azért ruccantak át a folyó túloldaláról, hogy kószáljanak egyet, vagy beüljenek a számtalan divatos bár és étterem valamelyikébe.

A két barát helyet foglalt a Pastis teraszán, és Stanley két cappuccinót rendelt.

– Fel kellett volna hívnom Adamet – mondta Julia büntudatos arccal.

– Azért, hogy közöld vele, meghalt az apád, igen, ez miatt már kétségkívül telefonálnod kellett volna. De ha most azért akarod felhívni, hogy el kell halasztanotok az esküvőt, és erről értesíteni kell a papot, a partiszervizt, a vendégeket, következőképpen a szüleit is, az talán egy icipicit még várhat. Álomszép idő van, hagyj neki még egy órát, mielőtt végképp tönkreteszed a napját. Különben is: gyászban vagy, ez mindenre mentséggel szolgál, használj ki!

– Hogy mondjam meg neki?

– Drágám, nyilván meg fogja érteni, hogy meglehetősen problémás lenne ugyanazon a délutánon eltemetni apádat és megesküdni. És még ha van is egy olyan sejtésem, hogy ez a gondolat ott motoszkál a fejedben, ez bizony igen illetlen dolog lenne. De hogy történhetett ilyesmi, uramisten!

– Hidd el, Stanley, Istennek semmi köze az egészhez, csak és kizárólag az apám választotta ezt az időpontot.

– Nem hinném, hogy tegnap este elhatározta volna Párizsban, hogy most meg fog halni, csak azért, hogy meghiúsítsa az esküvődet,

Ki nem mondott szavaink

még akkor is, ha el kell ismerni, hogy igen kifinomult ízléssel választotta meg a helyet.

– Te nem ismered, bármire képes, hogy kiszúrjon velem.

– Idd meg a capuccinódat, élvezzük egy kicsit ezt a verőfényt, aztán hívd fel a volt-leendő férjedet!

2.

AZ AIR FRANCE 747-ES SZÁMÚ TEHERSZÁLLÍTÓ REPÜLŐGÉPÉNEK ke-
rekei megcsikordultak a John Fitzgerald Kennedy repülőtér beton-
ján. Julia a várócsarnok hatalmas ablakain keresztül figyelte, hogyan
ereszkedik le a mahagóniszínű hosszú koporsó a szállítószalagra,
ami a gép csomagteréből a leszállópálya mellett parkoló halottas-
kocsiig gördíti. A repülőtéri rendőrség tisztje bement érte a váróte-
rembe. Legjobb barátja, vőlegénye, valamint apja titkára kíséreté-
ben Julia beszállt egy mikrobuszba, ami a repülőgéphez vitte őket.
A pilótafülke alatt egy amerikai vámhivatalnok várta, egy borítékot
nyújtott át neki. Néhány hivatalos iraton kívül egy karóra meg egy
útlevél volt benne.

Julia fellapozta az útlevelet. Néhány vízum arról árulkodott, merre
járt élete utolsó hónapjaiban Anthony Walsh. Szentpétervár, Berlin,
Hongkong, Bombay, Saigon, Sydney. Megannyi, számára ismeretlen
város és ország, melyeket olyan szívesen járt volna be az apjával.

Míg a négy férfi a koporsó körül foglalatzkodott, Julia vissza-
gondolt a hosszú utazásokra, melyeken apja akkor vett részt, amikor
ő még kislány volt, és az iskolaudvaron bármilyen apróság miatt
képes volt összeverekedni pajtásaival.

Hány éjszakán át leste a hazatértét, hány reggelen szökdelt az iskolába vezető úton kőkockáról kőkockára, egy képzeletbeli ugróiskolát kitalálva, és azzal biztatva magát, ha nem hibázza el a játékot, estére biztosan hazaér az apja. És a sok fohászzkodással töltött éjszaka között olykor akadt egy-egy, amikor kérése meghallgatásra talált, kinyílt a szobája ajtaja, és a parkettára vetülő fénycsíokban Anthony Walsh sziluettje rajzolódott ki. Olyankor apja leült az ágya végébe, és egy aprócska tárgyat helyezett a takaróra, amit a kislány ébredéskor fedezett fel. Ez vitt fényt Julia gyermekkorába: az apja minden állomásáról egy kivételes tárgyat hozott neki, ami kicsit az útvjáról mesélt. Egy babát Mexikóból, egy ecsetet Kínából, egy fafaragást Magyarországról, egy karkötőt Guatemalából – Julia számára ezek valóságos kincsek voltak.

Aztán eljött az idő, amikor először jelentkeztek anyjánál a zavarodottság jelei. Első emléke az a kellemetlen érzés, ami egy vásárnapra mozi alatt fogta el, amikor anyja a film kellős közepén megkérdezte tőle, miért van sötét. Elméje egy téziszűróhöz kezdett hasonlatossá válni, melyen megállás nélkül újabb és újabb lyukak keletkeztek, eleinte csak kicsik, majd egyre nagyobbak. Összetévesztette a konyhát a zeneszobával, és fülsértő visítozásba kezdett, hogy eltűnt a hangversenyzongora... A szürkeállománya apránként felszívódott, elfelejtette a környezetében élők nevét. A mélypont az a nap volt, amikor Juliára nézve felkiáltott: „Mit keres ez a bájos gyermek a házámban?” S emlékszik annak a hajdani decembernek a végtelen ürességére is, amikor anyját elvitte a mentő, miután lángra lobbantotta a pongyoláját, és mozdulatlanul állt, elbűvölve a csodától, amit egy cigarettára gyűjtve fedezett fel, holott nem is dohányzott.

Néhány év múlva egy New Jersey-i klinikán halt meg úgy, hogy soha többé nem ismerte fel a lányát. A gyászból nőtt ki a kamaszkor, benne esték hosszú sorával, amikor apja személyi titkárával vette át a leckét, mivel Anthony Walsh egyre gyakrabban utazott el, és egyre hosszabb időre. Gimnázium, majd egyetem, s utána végre átadhatta magát egyetlen szenvedélyének, annak, hogy rajzfilmfigurákat találjon ki, színes tintával testet adjon nekik, s a számítógép monitorján megelevenítse őket. Ezek a szinte emberi természetű állatok hűséges társai, jó cimborái lettek, egyetlen ceruzavonástól rámosolyogtak, könnyeiket digitális radírral törölgette le.

– Kisasszony, ez a személyazonosító okmány az ön édesapjáé?

A vámos hangja visszarántotta Juliát a valóságba. Feleletképpen bólintott. A férfi aláírt egy űrlapot, és lepecsételte Anthony Walsh fotóját. Ez volt az utolsó bélyegző abban az útlevéiben, ahol a városok neve már csak a hiányról mesélt.

A koporsót egy hosszú, fekete furgonba tolták be. Stanley beszállt a sofőr mellé, Adam pedig figyelmesen kinyitotta az ajtót Juliának. Annak a fiatal nőnek, akit ma délután kellett volna feleségül vennie. Anthony Walsh személyi titkára leghátul foglalt helyet, egy lehajtható ülésen, a földi maradványok közvetlen közelében. A kocsi megremegett, majd kihajtott a repülőtéri zónából, és felkanyarodott a 678-as autópályára.

Északi irányban haladtak. Az autóban ülők egy szót sem szóltak. Wallace egy pillanatra sem vette le a szemét a ládáról, amely egykori munkaadója porhüvelyét zárta magába. Stanley a kezét bámulta, Adam Juliát nézte, Julia pedig New York szürke elővárosait szemlélte.

– Merrefelé akar menni? – kérdezte Julia a sofőrtől, amikor a tábla a Long Island-i elágazást jelezte.

Ki nem mondott szavaink

– A Whitestone Bridge-en, asszonyom.

– Megtenné, hogy inkább a Brooklyn Bridge felé megy?

A sofőr azonnal indexelt és sávot váltott.

– Ez hatalmas kerülő, a másik irányban sokkal rövidebb lett volna – súgta oda Juliának Adam.

– Ennek a napnak már úgyis lóttak, legalább szerezzünk neki örömet.

– Kinek? – csodálkozott Adam.

– Apámnak. Hadd járja be még egyszer a Wall Streetet, a Tribecát, a Sohót, és miért is ne... a Central Parkot.

– Hát, ennek a napnak már valóban lóttak, így ha örömet akarsz neki szerezni... De szólnunk kellene a papnak, hogy késni fogunk

– mondta Adam.

– Szereti a kutyákat, Adam? – szólalt meg Stanley.

– Igen, azt hiszem, ők viszont nem igazán kedvelnek engem.

Miért?

– Semmi, csak úgy... – felelte Stanley, és leengedte az ablakot.

A kocsi délről észak felé haladva keresztülszelte Manhattan szigetét, s egy órával később megérkezett a 233. utcába.

A Woodlawn temető főkapujánál felemelkedett a sorompó. A furgon befordult egy kis útra, keresztülgurult egy körforgalmon, elhaladt egy sor mauzóleum mellett, átgördült egy tavacskán átívelő hídon, majd megállt a sétány előtt, ahol már ki volt ásva a sírgödör, hogy magába fogadja leendő lakóját.

Egy egyházi személy várt rájuk. A koporsót a sír fölött két bakra fektették, majd Adam a pap elé sietett, hogy megbeszélje vele a szertartás utolsó részleteit. Stanley átkarolta Juliát.

– Mire gondolsz? – kérdezte.

Ki nem mondott szavaink

– Mire gondolok, amikor eltemetem apámat, akivel évek óta nem beszéltem? Mindig zavarba hozol a kérdéseiddel, Stanley-kém.

– Ez egyszer komolyan gondolom: mi jár most a fejedben? Fontos, hogy emlékezz rá. Ez a pillanat örökre az életed része lesz, hidd el nekem!

– Anyára gondoltam. Azon tűnődtem, vajon felismeri-e majd apámat ott fenn, vagy a felhők között is kihagyó emlékezettel tévelyeg.

– Hiszel most Istenben?

– Nem, de az ember mindig kaphat jó hírt.

– Be kell vallanom neked valamit, Julia, és esküdj meg rá, hogy nem fogsz kigúnyolni: minél jobban telnek az évek, annál inkább hiszek a Jóistenben.

Julia arcán szomorú mosoly suhant át.

– Voltaképpen, ami az apámat illeti, nem vagyok biztos benne, hogy Isten létezése valóban jó hír lenne-e neki.

– Azt kérdezi a pap, hogy mindenki itt van-e, és kezdheti-e? – lépett hozzájuk Adam.

– Csak mi négyen leszünk – válaszolta Julia, és intett apja titkárnak, hogy jöjjön közelebb. – Ez a nagy utazók, a magányos kalózkodók átka. A család és a barátok csupán a világ négy sarkában szétszórt ismerősök... És az ismerősök ritkán jönnek el messziről, hogy részt vegyenek egy temetésen; ez olyan pillanata az életnek, amikor nemigen lehet már szívességet vagy szolgálatot tenni senkinek. Egyedül születünk, és egyedül halunk meg.

– Ezt Buddha mondta, a te apád pedig szintiszta ír katolikus volt, drágám – jegyezte meg Adam.

– Egy doberman, egy hatalmas doberman kellene önnek, Adam! – sóhajtotta Stanley.

Ki nem mondott szavaink

– Mi van már magával, hogy mindenáron egy kutyát akar a nyakamba varrni?

– Semmi, felejtse el!

A pap odament Juliához, hogy elmondja neki, mennyire sajnálja, hogy ezt a szertartást kell celebrálnia, mikor ő arra készült, hogy ma esketni fog.

– Nem lehetne két legyet ütni egy csapásra? – vetette fel Julia. – A vendégek ugyanis nem igazán érdekelnek bennünket. Az ön főnökének a szándék számít, nem?

Stanley-ből kibuggyant a nevetés, a papot viszont megbotránkoz-tatta Julia kérdése.

– No de, kisasszony!

– Higgye el, nem is olyan ostoba ez a felvetés: úgy legalább apám részt vehetett volna az esküvőmon!

– Julia! – pirított rá ezúttal Adam.

– Jó, tehát a többség nem tartja jó ötletnek – visszakozott Julia.

– Szeretne néhány szót szólni? – kérdezte a pap.

– Annyira szeretnék, de... – Julia mereven bámult a koporsóra. – Talán inkább ön, Wallace? – fordult apja személyi titkára felé. – Végtére is, ön volt a leghűségesebb barátja.

– Azt hiszem, én sem vagyok rá képes, kisasszony – felelte a titkár. – Meg aztán az édesapja és én már hozzászoktunk, hogy szavak nélkül is megértjük egymást. Talán egyetlen szót mégis, ha megengedi, nem is neki, hanem önnek. Minden hibája ellenére, amit neki tulajdonít, tudnia kell, hogy ez a néha kemény, gyakran bolondos, sőt hóbortos férfi jó ember volt, ehhez nem fér kétség. És szerette önt.

– Nos, ha számításaim pontosak, ez valamivel több volt egyetlen szó nál – köhécselt Stanley, látván, hogy Julia szeme könnybe lábad.

A pap elmondott egy imát, majd összecsurkta a breviáriumát. Anthony Walsh koporsója lassan leereszkedett a sírgödörbe. Julia odanyújtott egy szál rózsát apja titkárának. A férfi elmosolyodott, és visszaadta a virágot.

– Először ön, kisasszony.

A szirmok szanaszét szóródtak, ahogy a virág a fához csapódott. Még három másik rózsza hullott a koporsóra, majd Anthony Walsh utolsó útjának négy kísérője elindult kifelé a temetőből.

Távolabb, a fasorban, a halottaskocsi helyett két személyautó várta őket. Adam kézen fogta menyasszonyát, és a kocsik felé vont. Julia felnézett az égre.

– Egy fia felhő sehol, mindenütt vakító kékség, nincs se túl meleg, se túl hideg, szellő sem rezdül, milyen csodálatos nap lenne ez egy esküvőhöz!

– Lesz még ilyen, ne aggódj! – nyugtatta Adam.

– Ilyen, mint ez? – kiáltott fel karját széttárva Julia. – Ilyen égbolttal? Ugyanilyen hőmérséklettel? Zölden harsogó fákkal? Kacsákkal a tavon? Erősen kétlem, hacsak nem várunk jövő tavaszig!

– Az ősz ugyanilyen szép lesz, hidd el. És egyébként is, mióta szereted te a kacsákat?

– Ők szeretnek engem! Láttad, mennyien voltak az előbb a tavacskán, apám sírja mellett?

– Nem, nem figyeltem – válaszolta Adam, akit kissé nyugtalanított váratlan kitérése.

– Több tucat volt! Több tucat bűvárréce, csokornyakkendőben, mind pont oda szállt le, és ahogy véget ért a szertartás, rögtön el is repültek. Ezek a kacsák elhatározták, hogy részt vesznek az esküvőmön, ezért utánam jöttek az apám temetésére!

Ki nem mondott szavaink

– Julia, nem akarlak épp ezen a napon bosszantani, de nem hinném, hogy a kacsák csokornyakkendőt viselnének.

– Mit tudsz te erről? Rajzolsz te kacsákat? Én igen! És ha én azt mondom neked, hogy ezek itt ünneplőben voltak, akkor hidd el nekem, kérlek! – kiabálta.

– Rendben, szerelmem, a kacsáid szmokingban voltak, de most már induljunk haza!

Stanley és a személyi titkár az autók mellett várta őket. Adam maga után húzta Juliát, de az lecövekelt a nagy pázsit közepén egy sírkő előtt. Elolvasta a fejfán álló keresztnevet és a születési dátumot, ami a múlt századra esett.

– Ismerted? – kérdezte Adam.

– Ez itt a nagyanyám sírja. Most már az egész családom ebben a temetőben fekszik. Én vagyok az utolsó Walsh. Leszámítva néhány száz ismeretlen nagybácsit, nagynénit, unokafivért és unokanővért, akik szanaszét szórva élnek Írország, Brooklyn és Chicago között. Ne haragudj, azt hiszem, az előbb kicsit elragadtattam magam.

– Semmi baj; ma kellett volna összeházasodnunk, ehelyett te eltemeted az apádat, természetes, ha zaklatott vagy.

Lassan sétáltak a fasorban. A két Lincoln már csak néhány méterre volt tőlük.

– Igazad van – nézett fel ezúttal Adam az égre –, csodálatos nap van. Apád tényleg az utolsó napjáig kicseszett velünk.

Julia megtorpant, és hirtelen kitépte a kezét a férfiéből.

– Ne nézz így rám! – könyörgött Adam. – Te magad is legalább hússzor mondtad ezt, amióta közölték veled, hogy meghalt.

– Igen, én annyiszor mondhatom, ahányszor akarom, de te nem! Szállj be Stanley-vel az első kocsiba, én a másikba ülök.

Ki nem mondott szavaink

– Julia! Nagyon sajnálom...

– Ne sajnáld, szeretnék ma este egyedül lenni, hogy elrendezgessem annak az apának a holmijait, aki az utolsó napjáig kicseszett velünk, ahogy mondtad.

– De hát az isten szerelmére, nem én mondtam ezt először, hanem te! – kiáltotta Adam, miközben Julia beszállt az autóba.

– Még egy dolog, Adam: azon a napon, amikor majd összeházasodunk, kacsákat akarok, bűvárrécétet, több tucat bűvárrécét! – mondta Julia, és bevágta a kocsi ajtaját.

A Lincoln eltűnt a temetőkapuban. Adam bosszúsan odament a másik autóhoz, és beült a hátsó ülésre a személyi titkár mellé.

– Esetleg egy foxterrier! Kicsi, de harapós – jegyezte meg Stanley, aki már helyet foglalt a sofőr mellett, és intett neki, hogy induljon.

3.

A KOCSI, AMELY HAZAFELÉ TARTOTT JULIÁVAL, lassan araszolt az Ötödik sugárúton a hirtelen támadt záporban. A dugó miatt már hosszú percek óta egy tapodtat sem mozdultak. Julia egy nagy játékbolt portálját bámulta az 58. utca sarkán: a kirakatban ráismert a sűrű és kék bundájú, hatalmas plüssvidrára.

Tilly egy mostanihoz hasonló szombat délután született meg, amikor annyira zuhogott az eső, hogy kis patakokban csorgott végig Julia irodájának az ablakán. Ahogy ott ült gondolataiba merülve, egyszer csak folyót látott bennük, míg az ablak fakeretéből egy amazóniai torkolatvidék partjai lettek, az üvegre tapadó vizes levélkupa-ból pedig egy kis emlősállat házikója, amit az özönvíz elsodort, a legmélyebb kétségbeesésbe taszítva a vidrák közösségét.

A következő éjszaka még mindig ugyanúgy ömlött az eső. Julia egyedül volt a rajzfilmstúdió nagy számítógépes termében, ekkor vázolta fel a figura első vonásait. Lehetetlen lenne összeszámolni, hány ezer órát töltött a monitor előtt, hogy megrajzolja, kiszínezza, animálja az azúrszín vidrát, kikísérletezze minden egyes arckifejezését, mimikáját, hogy életet vigyen bele. Lehetetlen felidézni a számtalan, éjszakába nyúló értekezletet, a rengeteg hétvégét, amit arra

áldoztak, hogy elmeséljék Tilly és családja történetét. Ha a rajzfilm sikeres lenne, az kárpótolná Juliát és a vezetése alatt dolgozó ötven munkatársat a kétévi megfeszített munkáért.

– Kiszállok, innen gyalog megyek tovább – szólta oda Julia a sofőrnek.

A férfi figyelmeztetőleg mutatott kifelé, jelezve, hogy a zivatar egyre hevesebb.

– Ma ez az első dolog, amit élvezek – jelentette ki Julia, és már be is csapta maga mögött a koci ajtaját.

A sofőr már csak egy pillanatra látta, amint a játékbolt felé rohant. Mít számít az eső, amikor a kirakat túloldalán Tilly mintha mosolyogva várná, hogy meglátogassa. Julia akaratlanul is odaintett neki: legnagyobb meglepetésére egy kislány, aki a nagy plüssjóság mellett álldogált, visszaintegetett. Az anyukája hirtelen megragadta a kezét, és megpróbálta a kijárat felé vonszolni, de a gyerek megmakacsolta magát, és a vidra kitárt karjaiba ugrott. A kislány belecsimpaszkodott Tillybe, de az anyuka az ujjaira csapott, hogy engedje el. Julia belépett az üzletbe, és elindult feléjük.

– Tudták, hogy Tillynek mágikus képességei vannak? – szólította meg őket.

– Majd szólok, kisasszony, ha eladóra lesz szükségem – felelte az asszony, rosszálló pillantást vetve a kislányára.

– Nem eladó vagyok, én vagyok az anyukája.

– Tessék?! – emelte fel a hangját az anya. – Tudtommal, én vagyok ennek a gyerekeknek az anyja!

– Én Tillyről beszéltem, a plüssvidráról, aki úgy tűnik, megkedvelte az ön kislányát. Őt én hoztam világra. Megengedi, hogy a gyermekének ajándékozzam? Elszomorít, hogy magányosan üldögél

ebben a túl élesen megvilágított kirakatban. A spotlámpák erős fényétől kifakul a szőre, pedig Tilly annyira büszke a szürke-kék bundájára! El sem tudja képzelni, mennyi időt töltöttünk azzal, hogy megtaláljuk a megfelelő színt a tarkójához, a nyakához, a hasához, a pofijához, hogy visszanyerje a mosolyát, miután a folyó elnyelte az odúját.

– A maga Tillyje itt marad ebben a boltban, a lányom pedig megtanulja, hogy ne rohangásson el mellőlem, amikor a városban sétálunk! – válaszolta az anyuka, és olyan erősen megrántotta a gyerek karját, hogy az kénytelen volt elengedni a nagy plüssállat lábát.

– Tilly nagyon örülne neki, ha lenne egy kis barátnője – próbálkozott Julia.

– Egy plüssnek akar örömet szerezni? – kérdezte elképedve az anya.

– Kissé különleges nap ez a mai, és Tillyt meg engem roppant boldoggá tenne, és azt hiszem, a kislányát is. Egyetlen igen három boldogságért: ez azért megfontolandó, nem?

– Márpedig a válaszem: nem! Alice nem fog ajándékot kapni, és főleg nem egy idegentől. Jó estét, kisasszony! – vetette oda az asszony elmenőben.

– Pedig Alice megérdemelné! Tíz év múlva majd sajnálni fogja – kiáltott utánuk haragját fékezve Julia.

Az anya megfordult, és fensőbbes pillantással mérte végig.

– Ön, kisasszony, egy plüss szült, én egy gyermeket, úgyhogy lesz szíves megtartani magának az intelmeit!

– Az már egyszer igaz, hogy a kislányok nem olyanok, mint a plüssök, rajtuk nem lehet befoltozni a szakadásokat, amiket okozunk nekik!

Ki nem mondott szavaink

Az asszony felháborodva lépett ki az üzletből. Anya és lánya megindult felfelé az Ötödik sugárúton, egyszer sem pillantottak hátra.

– Ne haragudj, Tillykém – fordult Julia a vidrához –, azt hiszem nem viselkedtem túl diplomatikusan. Ismersz, nem az erősségem. De ne aggódj, találunk majd neked egy helyes kis családot, amelyik csak a tiéd lesz.

A boltvezető, aki végignézte a jelenetet, odajött hozzá.

– Annyira örülök, hogy látom, Walsh kisasszony, már vagy egy jó hónapja nem járt nálunk.

– Sok munkám volt az utóbbi hetekben.

– Örületes sikerünk van a teremtményével, már a tizedik példányt rendeljük belőle. Négy napig vannak a kirakatban, aztán hopp, már el is vitték őket – bizonygatta a boltvezető, visszarakva a helyére a plüssvidrát. – Bár ez már majdnem két hete itt van, ha nem tévedek. De hát ilyen időben...

– Az időnek ehhez semmi köze – felelte Julia. – Ez a Tilly az igazi Tilly, ezért neki nehezebb, ő maga kell, hogy kiválassza a befogadó családot.

– Walsh kisasszony, ön mindig ezt mondja, valahányszor csak benéz hozzánk – somolygott a férfi.

– Mindegyik külön egyéniség – bólogatott Julia, majd elköszönt.

Az eső közben elállt, Julia kilépett a boltból, és elindult gyalog Manhattan déli része felé. Alakja hamarosan beleveszett a tömegbe.

A Horatio Street fái meghajoltak eső áztatta lombjuk súlya alatt. Ezen a kora esti órán végre a nap is előbukkant, hogy ágyát a Hudson

folyó medrében vesse meg. Szelíd bíborfény ragyogta be a West Village utcácskáit. Julia odaköszönt a szemközti kis görög étterem tulajdonosának: a férfi, aki éppen a teraszon lévő asztalok megterítésével foglalatoskodott, visszaköszönt és megkérdezte, tartson-e fenn neki egy asztalt estére. Julia udvariasan elhárította az ajánlatot, de megígérte, hogy másnap, vasárnap majd eljön villásreggelizni.

Elfordította a kulcsot a kis emeletes ház kapujában, és felkaptatott a lépcsőn az első emeletre. A legfelső lépcsőfokon üldögélve Stanley várta.

– Te meg hogy tudtál bejönni?

– Zimoure, az alattad lévő bolt főnöke épp dobozokat hordott le az alagsorba, segítettem neki, közben elbeszélgettünk a legutóbbi cipőkollekciójáról, ami kész gyönyörűség. De manapság ki engedhet meg magának efféle műalkotásokat?

– Abból a tömérdek emberből ítélve, akik folyamatosan özönlenek hozzá hétfvégenként, hogy csomagokkal felpakolva távozzanak, hidd el nekem, hogy sokan – felelte Julia. – Szükséged van valamire? – kérdezte, miközben kinyitotta a lakása ajtaját.

– Nekem nem, neked viszont kétségkívül társaság kell.

– Ahogy elnézem azt a kivertkutya-képedet, nem tudom, melyikünk van jobban elmagányosodva.

– Nos, hogy ne essen csorba az önérzeteden, teljes egészében magamra veszem a felelősséget, hogy hívás nélkül betoppantam!

Julia levetette a ballonkabátját, és a kandalló mellett álló fotelre hajította. A helyiséget finom virágillat töltötte be, a vörös téglahomlokzaton futó lilaakácból áradt.

– Igazán kellemes itt nálad! – kiáltott fel Stanley, és lehuppant a kanapéra.

Ki nem mondott szavaink

– Legalább ezt sikerült megvalósítanom az idén – mondta Julia, és kinyitotta a hűtőszekrényt.

– Mit?

– Berendezni ennek a régi háznak az emeletét. Kérsz egy sört?

– Az árt a vonalaimnak! Inkább egy pohár vörösbort, ha lehet.

Julia gyorsan két terítéket helyezett a fából készült asztalra, egy tányérra különböző sajtokat rakott, felbontott egy palack bort, a CD-lejátszóba betett egy Count Basie lemezt, majd intett Stanley-nek, hogy üljön asztalhoz. Stanley megnézte a cabernet címkéjét, és elismerően füttyentett.

– Igazi ünnepi vacsora – szólalt meg Julia, és helyet foglalt Stanley-vel szemben. – Ha nem számítjuk a kétszáz vendéget meg azt a pár minyont, csukott szemmel szinte azt is hihetnénk, hogy az esküvői vacsorámon vagyunk.

– Akarsz táncolni, drágám? – kérdezte Stanley.

És mielőtt még Julia válaszolhatott volna, felhúzza a székről, és táncolni kezdett vele a szvingre.

– Na, látod, hogy ez mégiscsak ünnepi est – nevetett.

Julia a vállára hajtotta a fejét.

– Mire mennék én nélküled, vén Stanley-m?

– Semmire, csakhogy én ezt már régóta tudom.

A szám véget ért, Stanley visszaült a helyére.

– Legalább felhívtad Adamet?

Julia a hosszú gyaloglást kihasználva, hazafelé jövet, bocsánatot kért leendő férjétől. Adam megértette, hogy most egyedüllétre van szüksége. Haragudott magára, hogy olyan tapintatlan volt a temetésen. Az anyja, akit a temetőből hazafelé menet felhívott, a szemére is vetette, hogy viselkedhetett ennyire bárdolatlanul. Este

Ki nem mondott szavaink

elutazott a szülei vidéki házába, hogy velük töltsse a hétvége hátralevő részét.

– Akadnak pillanatok, amikor eltűnődöm, vajon apád nem tette-e jól, hogy éppen ma temette el magát – suttogta Stanley, és töltött magának még egy pohár bort.

– Te tényleg nem szereted Adamet!

– Én ilyet soha nem mondtam!

– Három évig egyedül éltem egy olyan városban, ahol kétféle szingli lakik. Adam gáláns, nagylelkű, figyelmes és előzékeny. Elfogadja a lehetetlen munkaidő-beosztásomat. Mindent megtesz annak érdekében, hogy boldoggá tegyen, és mindennek a tetejébe, Stanley, még szeret is. Tehát kérek, szerezd meg nekem azt az örömet, hogy türelmesebb leszel velem!

– Nekem az égvilágon semmi bajom a vőlegénnyel, tökéletes fickó! Mindössze arról van szó, hogy sokkal inkább olyan férfit szerettem volna látni az életemben, aki felkavar, még ha tele is van hibával, mintsem olyat, aki csak azért fogott meg, mert van néhány erénye.

– Könnyen oktatgatsz engem, de te, te miért vagy egyedül?

– Én nem egyedül vagyok, Juliám, én özvegy vagyok, ami nem ugyanaz. Nem ugyanaz, mert a férfi, akit szerettem, meghalt, ugyanakkor el is hagyott. Látnod kellett volna, milyen szép volt Edward még a kórházi ágyon is! A betegsége ellenére megőrizte büszkeségét. Az utolsó mondatáig humorizált.

– Mi volt az utolsó mondata? – fogta meg Julia Stanley kezét.

– Szeretlek!

A két barát elhallgatott, és csendben nézett egymásra. Stanley felállt, felvette a zakóját, és homlokon csókolta Juliát.

Ki nem mondott szavaink

– Megyek, lefekszem. Ma este te nyertél, valóban engem terített le a magány.

– Várj még egy kicsit! Ezekkel az utolsó szavakkal tényleg azt akarta mondani, hogy szeret?

– Mit számított már ekkor, amikor haldoklott, hogy megcsalt – mondta mosolyogva Stanley.

Reggel Julia a kanapén ébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, látta, hogy Stanley egy pléddel betakargatta. Néhány pillanattal később egy levélkét talált a reggelizőbőgréje mellett, amin ez állt: „Bármilyen undok dolgokat vágunk is egymás fejéhez, te vagy a legjobb barátnőm. Szeretlek. Stanley”.

4.

TÍZ ÓRAKOR JULIA AZZAL AZ ELHATÁROZÁSSAL MENT EL OTTHONRÓL, hogy a napját az irodában tölti. El volt maradva a munkájával, és semmi értelme nem lett volna a lakásban téblábolnia, vagy ami még rosszabb, pakolászással tölteni az időt, néhány nap alatt úgymint szétzilálódna a rend. Stanley-t is fölösleges lenne felhívnia, még bizonyára alszik. Vasárnap, hacsak valaki ki nem rángatta az ágyból, hogy elvigye brunch-ra, vagy nem ígért neki fahéjas palacsintát, késő délutánig nem bukkant elő.

A Horatio Street még kihalt volt. Julia odaköszönt néhány szomszédjának, akik a Pastis teraszán üldögéltek, majd meggyorsította a lépteit. Ahogy a Kilencedik sugárúton gyalogolt felfelé, küldött egy gyengéd hangvételő SMS-t Adamnek, majd két sarokkal arrébb belépett a Chelsea Farmer's Market épületébe. A liftkezelő felvitte az utolsó emeletre. Kártyáját becsúsztatta a beléptető rendszer leolvasójába, és benyomta a stúdió súlyos fémajtáját.

Három számítógépes grafikus ült a munkaállomásánál. Gyűrött ábrázatukról és a papírkosárban halmozódó műanyag kávéspoharak számából Julia rájött, hogy itt töltötték az éjszakát. Tehát valószínűleg még mindig nem találtak megoldást arra a problémára, ami már

napok óta foglalkoztatta a csapatot: eddig senkinek sem sikerült felállítania azt az okos algoritmust, ami életre tudna kelteni egy sereg szitakötőt, melyeknek az lenne a feladatuk, hogy megvédjenek egy várat az imádkozó sáskák küszöbönálló támadásától. A falra tűzött munkaprogram szerint a támadást hétfőre időzítették. Ha addig nem száll fel a szitakötőhad, vagy az erőd kerül minden ellenállás nélkül az ellenség kezére, vagy az új rajzfilm befejezése fog jelentősen csúszni: mindkét eshetőség elfogadhatatlan volt.

Julia kigördítette a székét, és letelepedett a munkatársai közé. Miután megnézte, mennyit haladtak, úgy döntött, beindítja a vésztervet. Fogta a telefont, és egymás után felhívta a csapat valamennyi tagját. Minden egyes alkalommal exkuzálva magát, hogy elrontja a vasárnap délutánjukat, értekezletre hívta őket, mégpedig azonnal. Készen állt arra, hogy akár éjszakába nyúlóan felülvizsgálják az összes adatot: nem történhet meg, hogy hétfő reggel a szitakötők ne lepjék el Enowkry egét.

És míg az első csoport letette a fegyvert, Julia leszaladt a földszinten lévő piacra, összevásárolt két doboz mindenféle süteményt meg szendvicset, hogy legyen mivel táplálni a társaságot.

Délben már harmincheten voltak jelen a névsorolvasáson. A reggeli nyugalmas légkör után az irodák most leginkább egy méhkashoz hasonlítottak, melyben rajzolók, infografikusok, színezők, programozók és animációs szakemberek véleményt cseréltek, elemeztek és vadabbnál vadabb ötleteket dobtak fel.

Délután ötkor az egyik nemrégiben alkalmazott kolléga által felfedezett új irány hozta lázba a csapatot, ezért megbeszélést hívtak össze a nagy tanácsterembe. Charles, a fiatal informatikus, akit erősítésként vettek fel, alig nyolc nappal korábban állt munkába.

Amikor Julia arra kérte, vegye át a szót és mutassa be az elméletét, remegett a hangja, csak hebegett-habogott. A csapat vezetője, „ékes-szólásán” csúfolódva, nem könnyítette meg a fiú dolgát. Miközben a fiatalember ujjai zongorázni kezdtek a klaviatúrán, a háta mögött innen-onnan még vihorászás is hallatszott. Azonban a nevetgélésnek egyszer s mindenkorra vége szakadt, amikor a képernyő közepén egy szitakötő csapkodni kezdett a szárnyával, és miután egy tökéletes kört leírt Enowkry egén, elrepült.

Julia elsőként gratulált a fiúnak, a harmincöt kolléga pedig megtapsolta. Most már csak annyi volt hátra, hogy hétszáznegyven hadviselő szitakötő röppenjen fel egyszerre. A fiatal informatikus ekkorra visszanyerte magabiztosságát, és bemutatta a módszert, amelynek révén talán sikerül a megoldást az egész szitakötőregimentre kiterjeszteni. Míg a terv részleteit ismertette, megcsörrent a telefon. A kolléga, aki felvette, intett Juliának, hogy őt keresik, s úgy tűnik, sürgős ügyben. Julia odasúgta a szomszédjának, hogy jól jegyezzen meg mindent Charles magyarázatából, majd kisetett a teremből, hogy a szobájában fogadja a hívást.

Julia azonnal felismerte Zimoure úrnak, a Horatio streeti ház földszintjén működő cipőbolt üzletvezetőjének a hangját. Bizonyára megint megadta magát valamelyik csap a lakásában, és a víz a menyegyzeten keresztül rácsorgott Zimoure úr cipőkollekcijára, amelyből egyetlen pár félhavi fizetésébe kerül – kiárusításakor egyhetibe. Julia annál is inkább tisztában volt ezzel, mert pontosan erre hívta fel a figyelmét a biztosítója, amikor tavaly egy igen jelentős összegről

kiállított csekket adott át Zimoure úrnak a Julia által okozott károk megtérítésére. Julia ugyanis elfelejtette elzárni ősrégi mosógépe csapját, amikor elment otthonról – de hát ki tud odafigyelni ilyen apró részletekre?

Akkor a biztosítási ügynök határozottan kijelentette, hogy utoljára vállalta fel az efféle káreset kifizetését. S hogy most is csakis azért volt hajlandó meggyőzni a társaságot, hogy ne bontsák fel Julia szerződését, mert Tilly gyerekei kedvenc rajzfilmfigurája, s az ő vasárnap reggeleinek a megmentője volt, amióta DVD-n megvette a mesét.

Ami Julia és Zimoure úr kapcsolatának helyreállítását illeti, nos, ez már jóval több erőfeszítést igényelt. Meghívták a Stanley által szervezett hálaadásnap vacsorára, karácsonykor egy újabb meghívással erősítették meg a fegyverszünetet, és még számtalan apró figyelmességre volt szükség, hogy a szomszédok között normalizálódjék a légkör. A pasas nem volt éppen nyájas természetű, mindenről megvolt a maga teóriája, és többnyire csak a saját bemondásain nevetett. Julia lélegzet-visszafojtva várta, hogy beszélgetőpartnere bejelentse az újabb katasztrófát.

– Walsh kisasszony...

– Zimoure úr, bármi történt is, tudnia kell, hogy végtelenül sajnálom.

– Nem jobban, mint én, Walsh kisasszony: örült tömeg nyüzsg a boltomban, és egyébként is kisebb dolgom is nagyobb annál, minthogy az ön házhoz szállított csomagjaival bíbelődjem.

Julia megpróbálta csitítani hevesen dobogó szívét és megérteni, miről is van szó.

– Miféle csomaggal?

Ki nem mondott szavaink

– Hát ezt önnek kellene tudnia, kisasszony!

– Sajnálom, de én nem rendeltem semmit, és amúgy is mindig mindent az irodámba kérek.

– Nos, úgy tűnik, ezúttal nem így történt. Egy óriási kamion pont a boltom bejárata előtt parkol. A vasárnap a legerősebb napom, így ez jelentős bevételkiesést okoz nekem. Az a két behemót, aki lepakolta az ön címére érkezett ládát, addig nem hajlandó távozni, amíg valaki át nem veszi a küldeményt. Kérdem öntől: mitévők legyünk?

– Egy ládát?

– Pontosan ezt mondtam az imént, mindent kétszer kell elisméltelnem önnek, miközben a kuncsaftok itt türelmetlenkednek?

– Össze vagyok zavarodva, Zimoure úr – felelte Julia –, nem is tudom, mit mondjak önnek.

– Mondja például azt, mikorra tud ideérni, hogy tájékoztathassam az említett urakat arról, mennyi időt leszünk még kénytelenek ön miatt elvesztegetni.

– De most semmiképpen sem mehetek, nyakig vagyok a munkában...

– Mert én talán goffrit sütök éppen, Walsh kisasszony?

– Zimoure úr, én nem várok semmiféle küldeményt, se dobozt, se borítékot, ládát pedig még kevésbé! Ez nyilván valami tévedés.

– A szállítólevélen, amit szemüveg nélkül is el tudok olvasni a kirakatomból, mivelhogy a csomagját pont elem pakolták le, az ön neve áll öles betűkkel, a mi közös címünk és a „törekeny” szó fölött. Valószínűleg elfelejtette, hogy rendelt valamit. Nem ez lenne az első eset, hogy cserbenhagyja az emlékezete, ugyebár.

Mi lehet ez a küldemény? Talán Adam ajándéka, vagy valóban egy elfelejtett rendelés, esetleg az irodába szánt felszerelés, amit balga

módon az otthoni címére kért? Mindenesetre most képtelenség itt hagyni a csapatot, ha már egyszer vasárnap berángatta őket az irodába. Zimoure úr hangjából érződött, hogy a lehető legrövidebb időn belül, magyaráz azonnal, ki kell találnia valamit.

– Azt hiszem, tudok egy megoldást a problémánkra, Zimoure úr. Az ön segítségével kimászhatunk ebből a slamasztikából.

– Ismét csak értékelni tudom az ön matematikai szellemét. Ha azt mondta volna, hogy megoldja azt, ami eddig egyedül az ön problémájának tűnt, s nem az enyémnek, és nem kevert volna bele engem is még egyszer, nos, akkor egészen elképesztett volna, Walsh kisasszony. De hallgatom, csupa fül vagyok.

Julia elmondta neki, hogy egy pótkulcs van a lépcső szőnyege alá rejtve, a hatodik fok magasságában. Csak ki kell számolni. Ha nem a hatodiknál van, akkor a hetediknél, esetleg a nyolcadiknál. Zimoure úr azzal ki tudja nyitni a lakása ajtaját a szállítóknak, ő pedig biztos benne, hogy azok rögtön utána el is húznak a nagy dög kamionjukkal, ami eltakarja a kirakatot.

– És gondolom, az lenne az ideális, ha megvárnám, amíg kijönnek a lakásából, hogy bezárhassam utánuk az ajtót, nemde?

– Igen, ez lenne az ideális, én sem fogalmazhattam volna pontosabban, Zimoure úr...

– Ha netalántán egy elektromos háztartási gépről van szó, Walsh kisasszony, felettébb hálás lennék, ha tapasztalt vízvezeték-szerelővel köttetné be. Ugye érti, mit akarok mondani?

Julia meg akarta nyugtatni, hogy semmi ilyesmit nem rendelt, de a szomszédja már le is tette a kagylót. Vállat vont, néhány pillanatra elgondolkozott, majd visszatért a feladathoz, amely minden gondolatát lekötötte.

Sötétedéskor mindenki a nagy tanácsterem vetítövászná elé sereglett. Charles kezelte a számítógépet, és a kivetített eredmények igen biztatónak tűntek. Még néhány órányi munka, és a szitakötők csatájára a tervezett órában sor kerülhet. Az informatikusok átnézték a számításait, a számítógépes grafikusok a környezet részletein finomítottak, Julia kezdte fölöslegesnek érezni magát. Átment a teakonyhába, ahol Drayjel, az egyik grafikkussal találkozott, aki történetesen a barátja is volt, tanulmányaik nagy részét ugyanis együtt végezték.

Julia nyújtózott egyet, amiből Dray kitalálta, hogy kolléganőjének már megfájdult a háta, és azt tanácsolta neki, menjen haza. Szerencsére csupán néhány utcányira lakik, gyorsan hazaér. Ő pedig azonnal hívja, amint befejezték a kísérleteket. Julia hálás volt a figyelmességért, azonban kötelességének érezte, hogy a csapata mellett maradjon. Dray azzal érvelt, ha irodáról irodára jár, azzal csak feleslegesen feszültté teszi a holtfáradt társaságot.

– Mióta terhes itt a jelenlétem? – kérdezte Julia.

– Azért túlozni nem kell, de tény, hogy már mindenki kivan. Hat hete egyetlen pihenőnapunk sem volt.

Julia eredetileg jövő vasárnapig szabadságon lett volna, és Dray bevallotta, a kollégák abban reménykedtek, hogy addig egy kicsit kifújhatják magukat.

– Azt hittük, nászúton vagy... Ne vedd rossz néven, Julia. Én csak a többiek véleményét tolmácsolom – folytatta zavartan Dray.
– Ez az ára annak, ha az ember elvállal egy felelős beosztást. Amióta kineveztek a gyártási részleg vezetőjének, már nem csupán egyszerű

kolléga vagy, egyfajta tekintélyt testesítesz meg... Bizonyítékképpen elég, ha megnézed, hány embert sikerült egyetlen telefonhívással mozgósítanod, ráadásul vasárnap!

– Az a benyomásom, hogy megérte, nem? De rendben, vettem az adást – felelte Julia. – Mivel a tekintélyem nyomasztólag nehezedik egyesek kreativitására, elmegyek. De feltétlenül hívjál, amikor befejeztétek, és nem azért, mert én vagyok a főnök, hanem mert én is a csapat tagja vagyok!

Julia az egyik szék támlájáról felkapta az esőkabátját, ellenőrizte, hogy a farmerja zsebében benne vannak-e a kulcsai, és gyors léptekkel elindult a lift felé.

Az épületből kilépve felhívta Adam számát, de csak a hangposta kapcsolt be.

– Én voltam, szerettem volna hallani a hangodat – mondta. – A gyászos szombat után szomorú vasárnap. Végül is nem vagyok benne biztos, hogy igazán jó ötlet volt egyedül maradnom. De így legalább megkíméltelek a rosszkedvemtől. A kollégáim az imént majdhogynem kitétek a szűrőmet a stúdióból. Járok egy kicsit; talán már visszajöttél vidékről és ágyban vagy. Biztosra veszem, hogy anyád kimerített. Azért hagyhattál volna üzenetet. Csókollak. Majdnem azt mondtam, hívj vissza, de hát ez hülyeség, mivel bizonyára már alszol. Tulajdonképpen azt hiszem, minden, amit itt összehordtam, hülyeség. Majd holnap találkozunk. Hívj, amikor felébredtél.

Julia visszatette a mobilt a táskájába, és sétált egyet a rakparton. Amikor fél órával később hazament, a ház kapuján egy celluxszal felragasztott borítékot talált, amelyre az ő neve volt ráfirkantva. Idegesen felnyitotta. „Egy vevőt elszalasztottam, amíg az ön csomagijával foglalatostkodtam. A kulcsot visszatettem a helyére. Ui.:

A tizenegyedik lépcsőfokon volt, és nem a hatodikon, hetedikén vagy a nyolcadikon! További szép vasárnapot!” A levélke nem volt aláírva.

– Akár nyilakkal is jelezhetné volna a betörőknek, merre menjenek! – dohogott Julia, miközben felkapaszkodott a lépcsőn.

Ahogy közeledett az első emelethez, egyre jobban hatalmába kerítette a türelmetlenség, hogy megtudja, mi lehet abban a csomagban, ami a lakásában vár rá. Megszaporázta a lépteit, kivette a kulcsot a szőnyeg alól – eltökélte, hogy új rejtékhelyet keres neki –, és a lakásba lépve felgyújtotta a villanyt.

A nappali közepén egy függőlegesen felállított hatalmas láda terpeszkedett.

– De hát mi a csuda lehet ez? – töprengett, a holmijait a dohányzóasztalon hagyva.

Az oldalára ragasztott címkén, a *Törékeny* felirat fölött valóban az ő neve állt. Julia körbejárta a fenyőfából készült terjedelmes dobozt. Túlságosan nehéznek tűnt ahhoz, hogy akár csak néhány méterrel is odébb tolhassa. Hacsak nem kerít kalapácsot és csavarhúzó, nem tudja, hogy fogja kinyitni.

Mivel Adam nem vette fel a telefont, maradt a szokásos megoldás: Stanley számát tárcsázta.

– Nem zavarlak?

– Vasárnap este, ilyenkor? Vártam, hogy hívsz, hogy elmenjünk valahova.

– Nyugtass meg, hogy nem te küldtél nekem egy majdnem két méter magas idétnen ládát!

– Miről beszélsz, Julia?

– Akkor jól gondoltam, hogy nem! Következő kérdés: hogy lehet kinyitni egy két méter magas idétnen ládát?

Ki nem mondott szavaink

– Miből van?

– Fából.

– Esetleg fűrészszel?

– Kösz a tippet, Stanley, naná, hogy tartok fűrészszel a kézitáskámban vagy a gyógyszeres szekrényemben – felelte Julia.

– Nem akarok indiszkrét lenni, de mi van benne?

– Ezt szeretném én is tudni! És ha ki akarod elégíteni a kíváncsiságodat, Stanley, ugorj be egy taxiba és gyere, segíts nekem!

– Pizsamában vagyok, drágám!

– Mintha azt mondtad volna, hogy menni készültél?

– Csak kibújni az ágyamból!

– Jó, akkor majd megoldom egyedül.

– Várj, hadd gondolkozzam egy kicsit. Nincs rajta fogantyú?

– Nincs.

– Zsanérok?

– Azokat sem látok.

– Nem lehet, hogy ez egy modern műalkotás, „*A ki nem nyíló láda*”, amit valami nagy művész jegyzett? – vihorászott Stanley.

Julia hallgatásából megértette, hogy nem a megfelelő pillanatot választotta a tréfálkozásra.

– Nem próbáltad egyszerűen megnyomni egy kicsit, tudod, vannak ruhásszekrények, amelyek így nyílnak. Picit meglököd az ajtót, és hopp, máris...

Mialatt barátja magyarázott, Julia rátette a tenyerét a fára. Megnyomta úgy, ahogy Stanley tanácsolta, mire a láda előlapja lassan kifordult.

– Halló! – harsogott Stanley a vonal végén. – Halló! Ott vagy még?

Ki nem mondott szavaink

Julia kezéből kicsúszott a kagyló. Megrökönyödve meredt a láda tartalmára, nem akart hinni a szemének.

Stanley hangja tovább recsegett a lába elé pottyant készülékben. Julia lassan lehajolt, hogy felemelje a kagylót, közben egy pillanatra sem vette le a szemét a ládáról.

– Stanley?

– A frászt hoztad rám! Minden rendben?

– Nagyjából.

– Akarod, hogy magamra kapjak egy nadrágot és átszaladjak hozzád?

– Nem, nem szükséges – felelte Julia színtelen hangon.

– Sikerült kinyitnod a ládát?

– Igen – rebegte a lány tétován. – Majd holnap hívlak.

– Aggódom érted!

– Feküdj vissza, Stanley, csókollak.

Azzal Julia lerakta a telefont.

– Ki küldhette ezt nekem? – kérdezte hangosan, holott egyedül volt a nappalija kellős közepén.

A láda belsejében egy embermagasságú viaszbábu, Anthony Walsh tökéletes mása állt. Döbbenetesen élethű volt: ha nyitva lett volna a szeme, eleven embernek tűnt volna. Julia kapkodva szedte a levegőt, nyakszirtjén csorgott a veríték. Lassan közelebb ment. Apja életnagyságú másolata elképesztő volt, bőrének színe és külleme lélegzetelállítóan valószerű. Ugyanolyan cipő, sötétszürke öltöny és fehér pamuting volt rajta, mint amelyet Anthony Walsh mindig is

viselt. Julia szerette volna megérinteni az arcát, kitépni egy hajszálát, hogy meggyőződjék róla, nem ő az, de apa és lánya már régen leszokott a legkisebb testi kontaktusról is. Se egy futó ölelés, se egy puszi, még csak a kezük se ért össze soha: minden olyasmitől tartózkodtak, ami gyengéd gesztusnak lett volna nevezhető. Az évek során elmélyült szakadékot nem lehetett már eltüntetni, és főként nem egy duplikátummal.

El kellett fogadnia az elképzelhetlent. Valakinek az a rettenetes ötlete támadt, hogy másolatot készíttessen Anthony Walsh-ról, egy olyan figurát, amilyeneket a viaszmúzeumokban szoktak kiállítani, Québectől Párizson át Londonig, csakhogy erről a báburól szinte ordított az életszerűség. És legszívesebben Julia is ordított volna.

Ahogy alaposabban szemügyre vette a szobrot, az egyik kezelőjén egy gombostűvel odatűzött cédulát vett észre, amelyen kék tintával rajzolt nyíl mutatott a zakó felső zsebe felé. Julia levette a cetlit, és elolvasta a hátoldalára firkantott két szót: „Kapcsolj be!” Azonnal ráismert apja sajátos kézírására.

A nyíllal jelölt zsebből, amelybe Anthony Walsh rendszerint egy selyem díszszembkendőt csúsztatott, egy távirányítóra emlékeztető tárgy kandikált ki. Julia megfogta és kivette. Egyetlen gomb volt rajta, egy fehér, háromszög alakú nyomógomb.

Julia úgy érezte, mindjárt elájul. Ez csak egy rossz álom, amelyből hamarosan felébred, verítékben úszva ugyan, de nevetve, hogy milyen örült képzelődés kerítette hatalmába. Őt, aki pedig azt mondta magában, amikor látta a koporsót a sírba ereszkedni, hogy ő már réges-rég elveszítette az apját, hogy ő nem szenvedhet a hiányától, hiszen már csaknem húsz esztendeje nincs jelen az életében. Hogy őt, aki szinte büszke volt rá, mennyire éretté vált, ennyire csapdába

ejtse a tudattalanja, ez már szinte abszurd volt és nevetséges. Gyermekkora éjszakáiból hiányolta az apját, de arról szó sem lehet, hogy emléke most, felnőtt élete éjszakáin kísértse.

A kövezen zötyögő kukásautó zajában semmi irreális nem volt. Igen, Julia ébren volt, és előtte egy valószínűtlen szobor állt csukott szemmel, mintha csak azt várná, hogy rászánja-e magát vagy sem, hogy megnyomja a távirányító gombját.

A kukásautó továbbgördült az utcán, pedig Julia azt kívánta, bár csak ne menne el. Az ablakhoz szeretett volna szaladni, és megkérni a kukásokat, szabadítsák meg a lakását ettől a képtelen rémálomtól. Az utca azonban már ismét elcsendesedett.

Julia ujja súrolta a gombot, egészen felületesen, még nem gyűjtött erőt hozzá, hogy akár csak gyengén is megnyomja.

Le kell zárnia ezt a dolgot. A legokosabb az lenne, ha visszacsukná a ládát, a címkén megkeresné a szállítóvállalat elérhetőségét, kora reggel felhívná és utasítaná őket, hogy vigyék innen ezt a gyászos babát, s aztán kinyomozná, ki volt ennek az ízléstelen tréfának az értelmi szerzője. Ki agyalhatott ki egy ilyen komédiát, ki volt képes a környezetében ilyen kegyetlenségre?

Julia szélesre tárta az ablakot, és teli tüdővel szívta be az éjszaka langyos levegőjét.

Odakinn a világ ugyanolyan volt, mint amikor átlépte a háza küszöbét. A görög étterem asztalai egymásra voltak tornyozva, a neonbetűk már nem világítottak, az útkereszteződésen egy kutyáját sétáltató nő haladt át. Csokoládészínű labradorja ide-oda cikázva rángatja a póráz, hol egy kandeláber tövét, hol egy fal lábazarát szaglászta.

Julia lélegzet-visszafojtva szorongatta a távirányítót. Hiába gondolta újra és újra végig az ismerősei névsorát, egyetlen név motoszkált

Ki nem mondott szavaink

szüntelenül a fejében, egyetlen személy lehetett csak képes arra, hogy egy ilyen forgatókönyvet, egy ehhez fogható színjátékot ki-eszeljen. Haragtól fűtve visszafordult, keresztülvágott a helyiségen, szentül eltökélve, hogy meggyőződik egyre inkább elhatalmasodó előérzete megalapozottságáról.

Ujjával megnyomta a gombot; halk kattanás hallatszott, a bábu szemhéja felnyílt, az arcán mosoly suhant át, és az apja hangján azt kérdezte:

– Hiányzom már egy kicsit neked?

M A R C L E V Y

Ki nem mondott szavaink

Julia Walsh, amióta csak az eszét tudja, nem volt felhőtlen viszonyban az apjával.

Alig találkoztak, alig beszéltek, és akkor sem értettek egyet semmiben.

Esküvője előtt néhány nappal a lány telefonhívást kap
apja személyi titkárától.

Ahogy azt előre sejtette, Anthony Walsh nem tud részt venni az esküvőjén.

Ez egyszer azonban Julia kénytelen elismerni,
hogy apjának kifogástalan mentsége van.

Meghalt.

A temetés másnapján Julia rájön, hogy apja nem csak az esküvőjét hiúsította meg
a halálával, hanem még egy utolsó, elképesztő meglepetést is tartogat a számára...

Jóvátehető-e vajon, amit a múltban elrontottunk?

Kaphatunk-e még egy esélyt a sorstól,
hogy elmondjuk egymásnak mindazt, amit elmulasztottunk elmondani?
Túlélhet-e egy szerelem majdnem húszévnyi távolságot?

Egy apa-lánya kapcsolat és egy,
a leomló berlini fal tövében szövődött szenvedélyes első szerelem története.

Mélyedj el! Kapcsolj ki! Légy jelen!

Felnőtteknek ajánljuk

3 999 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

.....
hihetsz a csodákban